

Arrest

nr. 163 491 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X
als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente BOOM, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kind X, die verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 8 juli 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Boom van 16 juni 2015 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 februari 2015 dienen verzoekers een aanvraag tot verblijf in voor hun minderjarig kind. Het is niet betwist dat eerste verzoeker gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur. Blijkens het verzoekschrift heeft de tweede verzoekende partij, moeder van het kind, geen verblijfsrecht.

Op 16 juni 2015 neemt de verwerende partij de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating van verblijf voor het kind. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Gelet op artikel 12 bis, §§ 3, 3bis of 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, § 1, derde lid of artikel 26/1, § 1, derde lid¹ van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam:

(...)

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk: Betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten: een geldig nationaal paspoort."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt:

"Afgeleid uit de schending van artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1, 3, 3bis en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Voorname bepalingen zijn de bepalingen van de vreemdelingenwet ingeroepen in de bestreden beslissing.

Geen van hen is evenwel van toepassing op de aanvraag tot verblijf ingediend door de vreemdeling van gemeen recht, toegelaten tot verblijf van onbepaalde duur, voor zijn minderjarig kind in België geboren en die er sindsdien verbleven heeft. Nog minder bepaalt enig artikel in de bestreden beslissing en hierboven aangehaald welke documenten nodig zijn om zulke aanvraag in te dienen :

1. Artikel 10, § 1, tweede lid heeft het over bewijzen i.v.m. een partnerschap, maar dat is niet van toepassing op een minderjarig kind zoals verzoeker.

2. Artikel 10, § 2, tweede lid heeft het over behoorlijke huisvesting. Het verwijst naar § 1, eerste lid, 4° tot 6°. Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° heeft het o.m. over de kinderen van een vreemdeling toegelaten tot verblijf van onbepaalde duur « die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn ». Maar deze bepaling is niet van toepassing op het betrokken kind, vermits dit niet met de vader is komen samenleven, daar het nooit in het buitenland geweest is maar sedert de geboorte geleefd heeft in het land waar de vader verbleef. De woorden « die met hen komen samenleven » kunnen alleen slaan op een kind dat gemigreerd heeft, m.a.w. een kind dat op een bepaald ogenblik in het buitenland verbleven heeft, en meer bepaald nadat een van de ouders of beide ouders reeds verblijf hadden in België, quod non in casu (de vader heeft verblijf verkregen enkele maanden na de geboorte van het kind maar het kind heeft steeds in België verbleven).

3. Artikel 10, § 2, derde lid heeft het over bestaansmiddelen, maar dit is geen vereiste wanneer toelating tot verblijf gevraagd wordt voor een minderjarig kind. Overigens heeft de tekst het over de « vreemdeling die vervoegd wordt », terwijl de vader zich niet « laat vervoegen » vermits het kind sedert zijn geboorte in België heeft verbleven. Dit duidt er opnieuw op dat artikel 10 het enkel heeft over vreemdelingen die vanuit het buitenland naar België komen.

4. Indien verzoeker niet onder de toepassing valt van een van de gevallen van artikel 10, ook niet artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, vermits dat alleen slaat op een minderjarig kind dat vanuit het buitenland komt samenwonen met zijn ouder(s) die verblijfsrecht heeft (hebben) in België, dan kan ook geen enkele bepaling van artikel 12bis op verzoeker van toepassing zijn. Zo heeft artikel 12bis, § 3, eerste lid het over de documenten « die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf », terwijl verzoeker geen documenten voor zijn binnenkomst moet voorleggen vermits hij nooit België is binnengekomen. Hij kan dan ook niet verplicht worden een paspoort te tonen, motief ingeroepen door de bestreden beslissing. Overigens verwijst § 3 naar artikel 12bis, § 1, tweede lid 1° en 2°, terwijl geen van beiden van toepassing is op verzoeker vermits die niet in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan 3 maanden en ook niet gemachtigd tot een verblijf van maximum 3 maanden.

5. Artikel 12bis, § 4 heeft het over de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3° en 4°. Deze gevallen worden niet ingeroepen, vermits § 4 niet toelaat een aanvraag niet in overweging te nemen, zoals in casu werd beslist, maar vraagt dat het gemeentebestuur zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken ervan vergewist van de ontvankelijkheid van de aanvraag, hetgeen in casu niet gebeurd is vermits de beslissing bepaalt dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet op de hoogte is gebracht van de aanvraag (« niet doorgegeven aan » zoals de beslissing het stelt), hetgeen alleen kan bij toepassing van artikel 12bis, § 3).

6. Artikel 12bis, § 3bis is niet van toepassing op verzoeker vermits geen van de ouders het statuut van langdurig ingezetene heeft.

Conclusie : door een van deze artikelen van toepassing te verklaren op de toestand van verzoeker, terwijl geen van hen op hem van toepassing is, worden een of meer van deze artikelen geschonden. Anders gezegd : de bestreden beslissing ontbeert elke wettelijke rechtsgrond."

2.2. De verwerende partij merkt op in de nota:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 10,§1 tot 3 en 12bis, §1, 3 en 3bis en 4 van de Vreemdelingenwet;

Verzoekende partij houdt voor dat de bepalingen die ingeroepen werden in de in casu bestreden beslissing niet van toepassing zijn op de aanvraag tot verblijf ingediend door de vreemdeling.

Ter ondersteuning citeert de verzoekende partij de desbetreffende artikelen, en verduidelijkt zij waarom deze artikelen niet van toepassing zouden zijn. Zo meent de verzoekende partij dat uit de bewoording van artikel 10,§1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet voortvloeit dat dit artikel enkel van toepassing is op minderjarige kinderen die gemigreerd zijn, m.a.w. een kind dat op een bepaald ogenblik in het buitenland heeft verbleven, en meer bepaald nadat een van de ouders of beide ouders reeds verblijf hadden in België.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij zijn beschouwingen werkelijk niet ernstig zijn.

Het weze benadrukt dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend voor een toelating tot verblijf op grond van artikel 10 en 12bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in concreto in dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend om als minderjarig kind te worden vervoegd bij zijn vader, die als derdelander over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt.

Voormeld artikel luidt als volgt:

"de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Derhalve dient zij de nodige documenten over te maken aan de burgemeester of diens gemachtigde opdat kan worden nagegaan of aan alle voorwaarden is voldaan, waaronder een geldig paspoort.

Het komt immers toe aan de verzoekende partij zelf om op het ogenblik van de aanvraag te beschikken over de documenten die daarvoor nodig zijn.

In casu heeft verzoekende partij nagelaten dit te doen, zodat de burgemeester of diens gemachtigde terecht heeft geoordeeld dat een beslissing tot weigering van inoverwegingname diende betekend te worden aan verzoekende partij.

Aangezien verzoekende partij op het ogenblik van de aanvraag, noch nadien een geldig paspoort heeft voorgelegd, werd er door de burgemeester of diens gemachtigde dan ook terecht beslist dat een bijlage 15ter diende betekend te worden.

Dienaangaande laat verweerder het volgende gelden:

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

Verzoekende partij toont met haar vaag betoog niet aan dat de motieven van de in casu bestreden beslissing foutief zijn, en dat de verzoekende partij een geldig paspoort zou hebben voorgelegd.

Terwijl de wettelijke bepalingen waarop de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging zich steunt wel degelijk van toepassing zijn, nu een aanvraag tot toelating tot verblijf werd ingediend op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Derhalve diende de burgemeester of diens gemachtigde, alvorens het dossier toe te zenden aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging, te controleren of alle nodige documenten werden bijgevoegd bij de aanvraag, zonder voormelde documenten inhoudelijk te controleren en te toetsen aan de toepasselijke wettelijke bepalingen.

De beschouwingen van de verzoekende partij als zou artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zijn, raken dan ook kant noch wal.

Verzoekende partij toont ook niet aan welk belang zij heeft bij de door haar geuite kritiek, nu zij niet betwist dat er geen geldig paspoort werd voorgelegd.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. Uit de hierboven eerste geciteerde beslissing blijkt dat de aanvraag tot verblijf van de verzoekende partij niet in overweging is genomen op grond van de artikelen 10, §§ 1 en 3 en 12bis, §§ 1 en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en op grond van artikel 26/1, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) .

Deze artikelen luiden:

“Artikel 10

§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling [die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)

§3

De bepalingen met betrekking tot de kinderen zijn van toepassing, tenzij een internationaal verdrag, dat België bindt, meer voordelige bepalingen bevat.”

En:

“Artikel 12bis

§ 1

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in

België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.

§ 2

Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling. [In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager]

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.

§ 3

In de in § 1, tweede lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen, wanneer de in § 1 bedoelde vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbiedt en verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, wordt hij, na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn binnenkomst en verblijf en op voorwaarde dat alle bewijzen bedoeld in § 2, eerste lid, werden geleverd, in het bezit gesteld van een ontvangstbewijs van de aanvraag. Het gemeentebestuur brengt de minister of zijn gemachtigde op de hoogte van de aanvraag en levert hem onmiddellijk een kopie ervan.

Indien de minister of zijn gemachtigde oordeelt dat de aanvraag niet kennelijk ongegrond is, of indien binnen een termijn van vijf maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis werd gebracht van het gemeentebestuur, wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard. De vreemdeling wordt ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen een periode van zes maanden volgend op de afgifte van het ontvangstbewijs bedoeld in het eerste lid geen enkele beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf. (...)" (eigen onderlijning).

Uit de begeleidende brief van 10 december 2014 bij de aanvraag van de raadsleden van de verzoekers blijkt dat de aanvraag is ingediend op hun uitdrukkelijke vraag in toepassing van artikel 10, § 1, 4° van de vreemdelingenwet en artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet waar deze stelt dat men weet dat het kind geen wettig verblijf heeft en zich beroept op buitengewone omstandigheden.

Voorts blijkt uit het administratief dossier dat het kind werd geboren te Eeklo op (...) 2013 en dat de eerste verzoeker het kind erkende op 5 februari 2013.

Uit de feitenbeschrijving van het verzoekschrift blijkt dat eerste verzoeker gaat samenwonen met de moeder en het kind "eind 2014", dus verschillende maanden na de geboorte derwijze dat kan aangenomen worden dat het kind de eerste verzoeker pas vervoegd heeft eind 2014.

Waar verzoekers stellen dat de bestreden beslissing genomen is op grond van de artikelen 10, § 1, tweede lid en artikel 10, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet is deze bepaling weliswaar van toepassing op verzoekers' kind maar is dit niet de reden van de afwijzing van de aanvraag omdat de feitelijke grondslag vermeld in de bestreden beslissing meldt dat geen geldig paspoort is voorgelegd, motief dat niet wordt weerlegd door verzoekers.

Vooreerst wordt er opgemerkt dat verzoekers zelf een aanvraag indienden in toepassing van artikel 10, § 1, 4° en 12bis van de vreemdelingenwet, wat blijkt uit de begeleidende brief van de raadslieden van de verzoekers bij de aanvraag zodat zij de verwerende partij niet kunnen verwijten te antwoorden op hun aanvraag in toepassing van vermelde bepalingen.

Verder blijkt op duidelijk wijze uit de gehele lezing van de bestreden beslissing dat de aanvraag niet in overweging is genomen op grond van artikel 26, § 1, derde lid of 26/1, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), die luidt:

Artikel 26:

"§ 1

De vreemdeling die een aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden;

2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, conform het model in de bijlage 15bis. De aanvraag en een kopie van de bijlage 15bis worden onmiddellijk naar de Minister of zijn gemachtigde gestuurd.

Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd."

Dit artikel is niet van toepassing nu uit de aanvraag blijkt dat verzoekers zich beroepen op buitengewone omstandigheden, zijnde al dus de toepassing van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing verwijst ook naar artikel 26/1 van de vreemdelingenbesluit, van toepassing in huidig geval, dat bepaalt:

"§ 1

De vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven:

1° een geldig paspoort;

2° de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden, zoals gedefinieerd in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet;

3° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde onmiddellijk een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren. Met het oog op de

eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.” (eigen onderlijning).

Verzoekers' stelling dat geen artikel vermeld in de bestreden beslissing voorhanden is dat bepaalt welke documenten nodig zijn, is onjuist. De bestreden beslissing maakt melding van de toepassing van deze bepaling (artikel 26/1, § 1 van het vreemdelingenbesluit) en verzoekers voeren niet aan dat deze bepaling geschonden is. Evenmin betwisten zij dat zij geen geldig paspoort voorlegden.

Waar verzoekers schijnen te suggereren dat het bepaalde in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet niet van toepassing is omdat het kind in België is geboren en het steeds in België geleefd heeft, gaan de verzoekers voorbij aan de door hen weergegeven feiten waar zij stellen dat het kind pas met eerste verzoeker is gaan samenwonen eind 2014. Er is dus wel degelijk sprake van een “vervoeging” van het kind bij zijn ouder. Er weze opgemerkt dat geenszins in deze bepaling wordt vereist dat het kind elders dan in het Rijk heeft moeten verblijven om een vervoeging mogelijk te maken. Deze stelling van verzoekers berust op een verkeerde lezing van deze bepaling. In voormelde bepaling is niet voorzien dat de vervoeging of het samenleven zich enkel kan voltrekken indien het kind vanuit het buitenland het Rijk binnenkomt. Dergelijke lezing berust op een interpretatie die voorwaarden aan de voormelde bepaling zou toevoegen. Bovendien dient de verwerende partij een antwoord te verlenen op de aanvraag die volgens de raadsman hun brief bij de aanvraag zich (ook) beroept op de toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Voorts kunnen verzoekers zich niet dienstig beroepen op artikel 12bis, § 3 van de vreemdelingenwet nu zij de aanvraag indienden op grond van het bestaan van buitengewone omstandigheden in toepassing van artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de vreemdelingenwet. Artikel 12bis, § 3 gaat enkel over de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 1° en 2°. Het gegeven dat de bestreden beslissing naar nutteloze bepalingen verwijst, doet geen afbreuk aan de bepaling van artikel 26/1 van het vreemdelingenbesluit. Voorts gaan verzoekers voorbij aan de vereiste van artikel 12bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet dat een bewijs van identiteit vergt (“3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;”). De bestreden beslissing stelt duidelijk dat de aanvraag niet in overweging is genomen bij gebreke van een geldig paspoort. Zoals de verwerende partij terecht stelt, diende zij te controleren of de documenten waren gevoegd bij de aanvraag wat niet het geval is nu geen geldig paspoort is gevoegd. Verzoekers tonen geenszins aan dat zij in de onmogelijkheid zijn hun kind niet van geldige identiteitsdocumenten te voorzien. Evenmin houden zij voor niet te weten op welke wettelijke bepalingen de bestreden beslissing zich steunt.

Gelet op het voorgaande kon de verwerende partij zich dan ook verder steunen op de bepalingen van artikel 12bis van de vreemdelingenwet, waarvan sommige leden niet van toepassing zijn op verzoekers' geval zoals artikel 12bis, §§ 3 en 3bis van de vreemdelingenwet wat verzoekers terecht opmerken. Deze zijn overvloedige verwijzingen. Nu verzoekers niet voorhouden de bestreden beslissing niet te begrijpen en evenmin stellen dat de motiveringsplicht is geschonden, kunnen de overvloedige verwijzingen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Voorts wordt er opgemerkt dat de bestreden beslissing niet is genomen in toepassing van artikel 12bis, § 4 van de vreemdelingenwet (de bestreden beslissing vermeldt dit ook niet) zodat deze grief niet dienstig is. De verwerende partij heeft in toepassing van artikel 26/1 van het vreemdelingenbesluit eerst de taak na te gaan of onder meer een geldig paspoort is voorgelegd. Pas indien dit het geval is en de bepalingen van artikel 26/1 van het vreemdelingenbesluit zijn nageleefd, wordt het dossier overgemaakt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te beoordelen, te weten of er buitengewone omstandigheden bestaan om de aanvraag in het Rijk in te dienen.

Het is niet omdat de verwerende partij vergeten heeft overbodige bepalingen te schrappen dat een wettelijke rechtsgrond ontbreekt, te meer in casu uit het middel blijkt dat verzoekers weten waarop de bestreden beslissing zich steunt en overigens niet voorhouden dat de motiveringsplicht is geschonden;

De verwerende partij heeft terecht beslist de aanvraag niet in overweging te nemen. Door een opsomming te geven van bepaalde leden van de in de bestreden beslissing opgesomde bepalingen die niet van toepassing zijn, en die door de verwerende partij niet werden geschrapt, maken de verzoekers niet aannemelijk dat de bestreden beslissing wettelijkheid mist. Evenmin tonen zij de schending van de door hen aangehaalde bepalingen aan.

Het middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN